

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **M. M.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2012, č. j. 4 Ad 19/2011 – 95,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 968 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 21. 1. 2011, č. j. MHMP 1023865/2010 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 13 ze dne 2. 7. 2010, č. j. 5641/2010/AAM, jímž byl žalobci snížen příspěvek na živobytí z částky 1526 Kč na částku

1261 Kč měsíčně od 1. 2. 2008 a dále byl žalobci snížen příspěvek na živobytí z částky 1261 Kč na částku 1156 Kč měsíčně od 1. 4. 2008. Správní orgány ve věci dávky příspěvku na živobytí rozhodovaly opakovaně, protože jejich předcházející rozhodnutí byla zrušena rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2010, č. j. 2 Cad 88/2008 – 86.

[2] Proti napadenému rozhodnutí se žalobce bránil žalobou ze dne 28. 2. 2011, v níž požadoval ustanovení zástupce. Městský soud v Praze usnesením ze dne 14. 3. 2011, č. j. 4 Ad 19/2011 – 17, žalobci jako zástupce ustanovil Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátku.

[3] Podáním ze dne 28. 4. 2011 žalobce prostřednictvím své zástupkyně doplnil svou žalobu tak, že správní orgány podle jeho přesvědčení nepostupovaly v souladu s předchozím zrušujícím rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 2 Cad 88/2008 (dále jen „předchozí zrušující rozsudek“), neboť se nezabývaly tím, zda další osoba žijící v bytě, který užívá žalobce (jeho bývalá manželka, která není osobou s ním společně posuzovanou), není osobou sociálně potřebnou, protože skutečné náklady na domácnost lze podle tohoto rozsudku rozdělit na jednotlivé domácnosti nacházející se v jednom bytě jen tehdy, pokud druhá osoba není sociálně potřebná. Teprve po řádném zjištění, že paní B. M. není osobou sociálně potřebnou, mohlo být správními orgány přistoupeno k rozpočítání nákladů mezi žalobce a jeho bývalou manželku. Žalobce tvrdil, že správní orgány ohledně posouzení sociální potřebnosti bývalé manželky žalobce a existence dvou samostatných domácností neprovedly žádné šetření. Žalobce tvrdil, že bývalá manželka B. M. nemá v bytě vlastní domácnost, proto také nepřispívá na náklady bydlení, zde náklady na spotřebu elektrické energie, a že byla v minulosti ve stavu hmotné nouze. Argumentaci žalovaného ohledně neprojevení snahy bývalé manželky zvýšit si příjem ve věku 65 let považoval žalobce za nesprávnou. Žalobce dovozoval porušení ustanovení § 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o životním a existenčním minimu“), podle kterého částka životního minima jednotlivce činí 3126 Kč, neboť správní orgány nereflektovaly tuto částku jako nejnižší životní úroveň. Žalobce v neposlední řadě vytýkal žalovanému, že o žádosti o příspěvek na živobytí podané dne 15. 1. 2007 nebylo správními orgány rozhodnuto, neboť žalobce obdržel pouze oznámení o přiznání dávky; na následnou urgenci reagovaly správní orgány rozhodnutím ze dne 6. 3. 2007 o přiznání dávky měsíčně od ledna 2007, které není dle žalobce jednoznačně specifikováno ve vztahu k předchozímu oznámení.

[4] Magistrát hl. m. Prahy (dále též „Magistrát“) se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 22. 6. 2011, v němž popsal průběh předchozího správního řízení a konstatoval, že se řídil předchozím zrušujícím rozsudkem, podle kterého měly správní orgány posoudit, zda další žijící osoba v bytě, který užívá žalobce, a jež není z důvodu, že se jedná o jeho bývalou manželku, osobou s ním společně posuzovanou, je osobou sociálně potřebnou. Správní orgány se proto v dalším řízení zabývaly otázkou, zda B. M., která v rozhodném období nepochybně žila se žalobcem, je osobou v hmotné nouzi, přičemž dospěly k závěru, že tomu tak není, protože nesplňovala podmínky stanovené v ustanovení § 3 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“). Magistrát proto dospěl k závěru, že bývalá manželka B. M. měla poměrně přispívat na náklady na bydlení, tudíž správní orgány správně ponížily dávky

žalobci. Magistrát nesouhlasil s tím, že by paní B. M. neměla v rozhodné době v bytě vlastní domácnost.

[5] Během jednání soudu nařízeného na 20. 9. 2011, zástupce Magistrátu tvrdil, že situace žalobce a jeho bývalé manželky mu je dlouhodobě známa a že oba po rozvodu žili společně v jednom bytě. V současné době se situace podle Magistrátu změnila, neboť není zjevné, kde se bývalá manželka nachází, ale v rozhodné době se v bytě nepochybně zdržovala, což žalobce v minulosti nijak nerozporoval.

[6] Přípisem ze dne 10. 10. 2011 se k věci vyjádřil Úřad městské části Prahy 13, který vydal prvostupňové rozhodnutí. Paní B. M. sice bydlí podle úřadu se svým bývalým manželem v jednom bytě, ale vzhledem k tomu, že společně nadále nehospodaří a neuhrazují náklady na své potřeby, není s ním již společně posuzovaná, přičemž ji úřad nepovažoval za osobu v hmotné nouzi pro nesplnění zákonných kritérií tohoto právního pojmu. Dne 18. 1. 2008 byla paní M. informována o tom, že již není společně posuzována s bývalým manželem a že si může podat novou žádost o příspěvek na živobytí a tím řešit svoji situaci, což paní M. nevyužila; proto byla úřadem považována za osobu nenacházející se v hmotné nouzi, která má povinnost podílet se na nákladech na bydlení. Úřad tvrdil, že žalobce v celém procesu nikdy neuvedl, že by se paní M. odstěhovala, pouze uváděl, že nevedou společnou domácnost a že společně nehospodaří; totožné skutečnosti uvádí o svém bydlení i paní M. K tvrzení žalobce o tom, že paní M. neměla v rozhodné době žádný příjem, úřad poukazoval na zákon o pomoci v hmotné nouzi, který na takové situace pamatuje, přičemž paní M. jím nastavené podmínky pro přiznání statusu osoby v hmotné nouzi nesplnila. Ani po přiznání starobního důchodu v říjnu 2008 paní M. podle informací dostupných úřadu nepřispívala na nájem. Úřad dospěl k závěru, že paní M. bydlela v bytě s žalobcem a měla se tudíž podílet na nákladech na energii.

[7] Žalobce na vyjádření Úřadu městské části Prahy 13 reagoval dopisem ze dne 9. 12. 2011, v němž jej považoval za nepřípustné. Žalobce uvedl, že správní úřady selhaly v povinnosti zajistit žalobci zajištění částky životního minima. Žalobce považoval za absurdní, aby výplata dávky a její výše byly vázány na to, zda žalobce v minulosti oznámil odstěhování paní B. M.. Žalobce společně s paní B. M. nikdy neodmítl šetření v jeho bytě, neboť pouze žalobce nesouhlasil s provedením šetření. Žalobce proto tvrdil, že jej v minulosti správní orgány nikdy nevyzvaly k vyjádření, zda s ním v bytě přebývá paní B. M., přičemž považoval za nedostatečné sdělení, že podle rozvodové smlouvy měla paní M. zajištěn neomezený přístup do prostor bytu nejpozději k měsíci červnu 2008. Žalobce nesouhlasil s odkazem úřadu na odůvodnění předchozího zrušujícího rozsudku, neboť soud tehdy vyjádření žalobce nesprávně pochopil. Údajný problém přispívání či nepřispívání na nájem paní B. M. je zcela vedlejší, neboť se řeší sociální potřebnost žalobce. Žalobce setrval na své argumentaci, že správní orgány nerozhodly o jeho žádosti z ledna 2007.

[8] Během jednání soudu proběhnuvšího dne 26. 1. 2012 žalobce uvedl, že bývalá manželka měla přístup a byla v bytě do června 2008 z důvodu umožnění jeho vyklizení, přičemž se v bytě jinak nezdržovala.

[9] Městský soud v Praze o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 26. 1. 2012, č. j. 4 Ad 19/2011 – 95, kterým žalobu jako nedůvodnou zamítl. Městský soud uvedl, že stěžejní námitkou žalobce je údajně nesprávný postup správních orgánů, které stanovily žalobcův příjem pro účely příspěvku na živobytí tak, že jeho příjem byl snížen o přiměřené náklady na bydlení, a to pouze o částku 650 Kč, ačkoli žalobce doložil, že za elektřinu v měsíci únoru uhradil částku 1300 Kč (obdobně bylo ze strany správních orgánů postupováno v měsíci dubnu). Totožná námitka byla přitom dle městského soudu řešena již v předchozím zrušujícím rozsudku, kde bylo konstatováno, že se správní orgány musejí dostatečně zabývat tím, zda je bývalá manželka paní B. M. osobou v hmotné nouzi či nikoli. Správní orgány přitom postupovaly v souladu s tímto názorem městského soudu, přičemž nezjistily naplnění kritérií zákona o pomoci v hmotné nouzi pro to, aby paní M. byla osobou v hmotné nouzi. Paní M. nadto správní orgány kontaktovaly a vyzvaly ji k řešení její situace, což však neučinila. Správní orgány proto postupovaly správně, pokud z příjmu žalobce odečetly pouze polovinu úhrady za elektřinu, neboť druhou měla nést jeho bývalá manželka. Námitky žalobce o tom, že bývalá maželka s ním v bytě nežila, ale měla do něj pouze přístup, vyhodnotil městský soud jako účelové, neboť již v předchozím zrušujícím rozsudku bylo konstatováno, že bývalá manželka s žalobcem žije, přičemž žalobce v minulosti správním orgánům pouze vytýkal to, že nebylo řešeno, zda je bývalá manželka osobou sociálně potřebnou. Správní orgány byly předchozím právním názorem správního soudu vázány a v jeho intencích podle městského soudu správně postupovaly, když pro účely příspěvku na živobytí ji vyhodnotily jako osobu, jež není v hmotné nouzi. Bývalá manželka se proto měla podílet na nákladech bydlení. Námitku nevydání rozhodnutí o žádosti z roku 2007 nepovažoval městský soud za důvodnou, neboť žalobou napadá rozhodnutí vydané v roce 2010.

[10] Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2012, č. j. 4 Ad 19/2011 – 95, žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil kasační stížností ze dne 14. 3. 2012. V doplnění kasační stížnosti podáním ze dne 16. 3. 2012 stěžovatel uvedl, že ji podává z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel tvrdil, že správní orgány porušily svou základní povinnost, a to zajistit mu nárok vyplývající ze zákona, když nesprávně zkrátily stěžovateli částku životního minima s odkazem na údajný pobyt bývalé manželky v bytě, který ale nebyly schopny prokázat. Správní orgány totiž nesprávně pochopily dřívější vyjádření stěžovatele o žití paní B. M. v předmětném bytě. Stěžovatel tvrdil, že správní orgány v jeho věcech opakovaně nesprávně rozhodovaly, přičemž poukázal na rozsudky Městského soudu v Praze sp. zn. 2 Cad 1/2007, 2 Cad 38/2007, 2 Cad 88/2008. Stěžovatel trval na stanovisku, že bývalá manželka paní B. M. se po rozvodu manželství v bytě od ledna 2008 nezdržovala a neměla povinnost podílet se na nákladech na bydlení. Správní orgány se dle stěžovatele opírají pouze o stěžovatelo vyjádření, že v bytě žila, přičemž dle stěžovatele došlo k nesprávnému pochopení tohoto vyjádření, které souviselo s tím, že v mezidobí probíhalo soudní řízení o přivolení k výpovědi z nájmu bytu. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem správních orgánů, že bývalá manželka nebyla v minulosti osobou v hmotné nouzi, přičemž ji nemohly důvodně vytýkat neprojevení snahy zvýšit si příjem ve věku 65 let. Stěžovatel rovněž nesouhlasil se závěrem soudu o nepřípustnosti jeho námitky, že nebylo vydáno rozhodnutí o jeho žádosti z roku 2007, přičemž touto otázkou se měl městský soud zabývat i v předcházejícím zrušujícím rozsudku. Jelikož

nebylo dle stěžovatele vydáno řádné rozhodnutí, považuje stěžovatel všechna navazující rozhodnutí za neplatná.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 27. 3. 2013, v němž uvedl, že námitky stěžovatele považuje za irelevantní a odkazoval na předcházející vyjádření Magistrátu.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), přípustná.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť dovozuje nezákonnost rozsudku Městského soudu v Praze. Stěžovatel sice uplatnil kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), c), d) s. ř. s., ale k těmto důvodům neuvedl žádnou relevantní argumentaci (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 – 47), když fakticky napadal pouze nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení věci učiněné Městským soudem v Praze. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení."* Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl městským soudem aplikován nesprávný právní názor.

[15] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že správní orgány provedly šetření ohledně situace bývalé manželky stěžovatele paní B. M., a to tím, že do předmětného správního spisu zařadily i informace týkající se její sociální situace, jež byly obsaženy v příslušných správních spisech. Přípisem ze dne 18. 1. 2008 Úřad městské části Prahy 13 informoval paní B. M., že z důvodu rozvodu se stěžovatelem není již společně posuzovanou osobou ve vztahu ke stěžovateli s tím, že si může podat novou žádost o příspěvek na živobytí; přípis byl paní B. M. doručen 5. 2. 2008 na adresu bytu stěžovatele. Přípisem ze dne 16. 1. 2008 totiž stěžovatel brojil proti údajnému obtěžování jeho osoby v místě bydliště, když uvedl, že za jeho nepřítomnosti se po spolubydlící paní B. M. měla dne 15. 1. 2008 domáhat vstupu do bytu pracovnice OSPZ ÚMČ Praha 13.

Záznamem ze dne 15. 1. 2008 pracovnice Úřadu městské části Prahy 13 paní P. uvedla, že se pokusila o návštěvu stěžovatele v jeho bytě s tím, že na zvonění reagovala v domácím telefonu paní M., která uvedla, že manžel není doma a ona s úřadem nemá nic společného. Součástí správního spisu je i spis paní B. M. týkající se její žádosti ze dne 16. 12. 2009 o dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje. V žádosti žadatelka uvedla jako adresu trvalého pobytu byt, v němž bydlí i stěžovatel. Veškeré písemnosti týkající se této věci byly paní B. M. adresovány na adresu bytu, v němž bydlí i stěžovatel, přičemž tyto písemnosti byly paní B. M. přebírány (a to i přímo na této adrese, tj. nejen na základě vyzvednutí u příslušné pošty). V podání ze dne 22. 3. 2010 paní M. mj. uvedla, že předložila sdělení o příspěvku na bydlení (postavení spoluposuzované osoby v žádosti M. M.). V doplnění odvolání ze dne 20. 4. 2010 paní M. dále konstatuje, že správnímu orgánu je znám její majetkový stav, stejně tak i nezaviněný vadný stav nájemního vztahu a postavení paní M. v tomto vztahu. Paní M. z tohoto dovozovala nutnost souhlasu ke vstupu do bytu, jenž musí udělit stěžovatel, neboť ten jako jediný obdržel oproti podpisu čipové klíče ke vstupu do bytu v Bronzové ulici.

[17] Stěžoval, jako zásadní námitku proti rozsudku Městského soudu v Praze uvedl to, že jeho bývalá manželka v bytě v ul. Bronzová 2013/7, Praha 5, od ledna 2008 nebydlela, pouze ji tam z důvodu vystěhování po rozvodu byl umožněn přechodně přístup. Nejvyšší správní soud však tuto argumentaci shodně s Městským soudem v Praze považuje za účelovou.

[18] Z odůvodnění předchozího zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze vyplývá, že se správní orgány měly zabývat situací bývalé manželky paní B. M., přičemž městský soud uvedl, že *„dle sdělení žalobce s ním v bytě žije jeho bývalá manželka, která již není společně posuzovanou osobou, avšak je bez příjmu a je tedy osobou sociálně potřebnou. Tuto skutečnost však žalovaný nikterak nezkoumal a nezabýval se otázkou, zda bývalá manželka žalobce není tedy osobou sociálně potřebnou, nýbrž pouze mechanicky rozdělil doložené náklady na domácnost na tyto dvě domácnosti, aniž by se blíže otázkou sociální potřebnosti bývalé manželky zabýval.“* Z tohoto odůvodnění Nejvyššímu správnímu soudu bez jakékoli pochybnosti vyplývá, že stěžovatel původně argumentoval tím, že s ním bývalá manželka v bytě v rozhodné době žila, ale dovolával se toho, že nemohla na náklady týkající se bytu přispívat, neboť je nemajetná, přičemž této argumentaci stěžovatele městský soud v odůvodnění předchozího zrušujícího rozsudku částečně přisvědčil, když zavázal v souladu s ustanovením § 78 odst. 5 s. ř. s. správní orgán k prošetření této otázky (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49), což správní orgány dle Nejvyššího správního soudu beze zbytku splnily. Pokud by totiž stěžovatel v minulosti argumentoval tím, že s ním jeho bývalá manželka v bytě nežije, neexistoval by jakýkoli důvod pro to, aby městský soud zavazoval správní orgány povinností prověřit její majetkovou situaci, neboť tato otázka by v případě, že spolu fakticky nebydlí, postrádala pro předmětné řízení jakýkoli význam.

[19] V průběhu následujícího správního řízení stěžovatel skutečnost, že s ním jeho bývalá manželka v rozhodné době nežila, nikdy neuplatnil. Nadto ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že bývalá manželka paní B. M. v bytě v ul. B. x, P., bydlela, jak Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá z doručenky dopisu podepsané dne 5. 2. 2008, jímž

byl paní B. M. doručován přípis ze dne 18. 1. 2008 obsahující informaci o tom, že z důvodu rozvodu již není společně posuzovanou osobou ve vztahu ke stěžovateli. Rovněž stěžovatel v dopisu ze dne 16. 1. 2008 uvedl, že pracovníci Úřadu městské části Prahy 13 obtěžovali spolubydlící paní B. M. (pokus o provedení místního šetření rovněž vyplývá z přípisu ze dne 15. 1. 2008, v němž bylo uvedeno, že v předmětném bytě byla zastiženapouze paní B. M.). Samotná paní B. M. ve svých žádostech a přípisech uvádí jako místo svého bydliště, na které jí mají být zasílány písemnosti a dávky, byt v ul. B. X, P., přičemž si je podle těchto žádostí vědoma situace stěžovatele. Např. požadavky na provedení místního šetření v předmětném bytě paní M. odmítá s odůvodněním, že o vstupu rozhoduje pouze stěžovatel.

[20] Z rozhodovací činnosti je Nejvyššímu správnímu soudu rovněž známo, že paní B. M. jako svou adresu trvale uvádí byt v ul. B. X, P., neboť byla účastnící řady řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem – sp. zn. 3 Ads 16/2011, 3 Ads 49/2011, 3 Ads 105/2009.

[21] Nejvyšší správní soud proto nemůže přisvědčit argumentaci stěžovatele spočívající v tom, že v předmětném bytě jeho bývalá manželka od ledna 2008 již nebydlí, neboť to odporuje jeho předchozí argumentaci a skutkovému stavu, který oba bývalí manželé uvádějí v jiných řízeních. To, že správní orgány neprovedly místní šetření ohledně faktické situace bývalých manželů, a to z důvodu jejich dlouhodobé nespolupráce, nemůže vést k závěru, že bývalá manželka paní B. M. se stěžovatelem v předmětném bytě nežije a že nemá být v případě posuzování nároku stěžovatele na dávku příspěvku na živobytí brána v úvahu. Jestliže by Nejvyšší správní soud přisvědčil argumentaci stěžovatele o tom, že paní M. v předmětném bytě od ledna 2008 nebydlela, nerespektoval by pravomocný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2010, č. j. 2 Cad 88/2008 – 86, čímž by porušil ustanovení § 54 odst. 5 a 6 s. ř. s.

[22] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v jeho argumentaci dovolávající se porušení jeho práva na přiměřené hmotné zabezpečení. Toto právo upravuje zákon o pomoci v hmotné nouzi ve spojení se zákonem o životním a existenčním minimu. Jestliže stěžovatelem nejsou splněny zákonné podmínky pro přiznání vyšší dávky a jestliže stěžovatel se správními orgány nespolupracuje, nemůže hovořit o porušení práva ze strany správních orgánů. Pokud v předmětném bytě žily a žijí dvě osoby, považuje Nejvyšší správní soud za spravedlivé a správné, aby se obě podílely na úhradě nákladů spojených s užíváním tohoto bytu.

[23] Nejvyšší správní soud rovněž považuje posouzení sociální situace paní B. M. za správné. Zákon o pomoci v hmotné nouzi opustil paternalistický přístup státu k občanům, ale staví na tom, že osoby si mají zásadně vlastním přičiněním obstarat potřebné finanční prostředky – srov. ustanovení § 11 a násl. zákona o pomoci v hmotné nouzi a např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2011, č. j. 4 Ads 147/2011 – 63. V únoru a v dubnu 2008 přitom byla paní B. M.á mladší 65 let (narodila se v červnu 1943 a věku 65 dosáhla až v červnu 2008), tudíž se na ni vztahovala ustanovení zakotvující povinnost osoby zvýšit si svůj příjem. Pokud zůstala paní B. M. pasivní, svou situaci řádně neřešila, a to ani přes oznámení ze strany Úřadu městské části Praha 13 o změně jejího

postavení po rozvodu se stěžovatelem, a pokud se správními orgány řádně nespolupracovala, nelze toto následně klást k tíži správních orgánů.

[24] Fakt, že předchozí rozhodnutí správních orgánů byla k žalobám stěžovatele rušena, Nejvyššímu správnímu soudu nedokládá, že v nyní posuzovaném případě je žaloba důvodná a napadené rozhodnutí nezákonné. Městskému soudu je dále nutné přisvědčit v tom směru, že v předmětném řízení nelze zkoumat to, zda bylo rozhodnuto o stěžovatelově žádosti z roku 2007, neboť tuto otázku měl stěžovatel učinit za splnění příslušných podmínek předmětem samostatného řízení, a to buď řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti spočívající v tvrzené nečinnosti správních orgánů v rozhodování o této žádosti, případně v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí v tom smyslu, že vydaný akt je formálně vadný, resp. že se beze zbytku nevypořádal s jeho žádostí z roku 2007.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[26] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému však nelze podle ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat právo na náhradu nákladů řízení ve věci týkající se pomoci v hmotné nouzi, ačkoli byl procesně úspěšný.

[27] Ustanovené advokátce Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za zastupování za jeden úkon právní služby (sepis kasační stížnosti) a příslušný paušál (náhradu hotových výdajů) celkem v částce 800 Kč (ustanovení § 9 odst. 2, ustanovení § 11 odst. 1 písm. d), ustanovení § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif ve spojení s čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb.). Odměnu bylo nutné navýšit o částku odpovídající DPH (ve výši 21%), neboť advokátka doložila, že je plátkyní DPH. Odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu

pokračování